

Мариана Тинчева Еклесия

Подарък – надежда

„Ех, ако имах едно магазинче с две полички,
бих продавал познайте какво – надежда за всички.
Купете с отстъпка за вас – всеки трябва надежда да има.
И на всеки бих давал аз колкото трябва за трима.
А на тоз, който няма пари и само отвънка поглежда,
бих му дал без да плаща дори цялата своя надежда.“

Джани Родари

Откакто се помня, около мен е имало много деца и малко възрастни. До пет годишна възраст ние почти не съзнавахме, че това е необичайно, тъй като всички други деца си имат родители, а ние искахме да се сгушим до някоя от жените, които се грижеха за нас в дома. Толкова е естествено едно дете да иска да прегърне онази, която го е родила, а тя да го целуне и да му каже, че го обича! Ние нямахме свои родители; ние бяхме от онези момичета и момчета, които са родени от неизвестни жени, без желание за майчинство. Нещо по-нерадостно: ние не сме били харесани и пожелани за осиновяване в някое семейство без деца, а така шансът да напуснем общия дом за деца без родители ни се е изплъзнал...

Не зная дали жената, която ме е родила, е пожелала да ме нарече Йоан или така са ме записали в родилния дом. Бях на петнадесет, когато откриха, че съм роден в деня на четвъртия библейски евангелист Йоан Богослов, написал Откровението; тогава една християнка ми каза, че Бог ме е осиновил и бди над мен – както се грижи за всички деца и възрастни в трудни периоди от живота им... Бях на седем години, когато госпожата в Дома забелязала, че докато свири радиото, аз мога да запаметявам музиката и текста на различни песни, които по-късно изпълнявах сам пред измислен микрофон. В един момент почувствах необходимост да пея почти непрестанно, така както други мои приятели искаха да ритат топка или да посадят цветя в градината... След година-две, вече бях на девет, когато се озовах на голяма сцена в столицата. Там изпях три популярни песни и хората ръкопляскаха дълго. След няколко дни при мен пристигнаха мъж и жена, които ми казаха, че са моите родители и искат да ме вземат при себе си. Бях много щастлив! Почти не можех да спя от радост, че майка ми и баща ми са ме открили и ще ме заведат в своя дом!... Тази моя мечта не се изпълни с магическа пръчка: повече от година те идваха да ме виждат, водиха ме в ресторант да обядваме заедно, носеха ми лакомства, аз ги очаквах все по-нетърпеливо, макар че изпитвах тъга: как ще се разделя с приятелите си и с милите жени, които се грижеха за нас?... Бях почти на единадесет, когато моите родители ме заведоха в китно селце край София и ми показаха моята стая с голям прозорец към планината. Много ми хареса! Още по-голяма радост нахлу в мен, когато ми съобщиха, че скоро ще имам електрическо пиано и ще ходя на уроци по музика! Още на втория ден ме предупредиха на никого тук да не казвам, че са ме взели от Дома, защото хората тук не знаят истината за осиновяването... Майка ми понякога ме прегръщаше, казваше ми, че ме обича и ще даде всичко от себе си, за

да осигури бъдещето ми. Но понякога я виждах напрегната, раздражителна; ругаеше ме без причина и изговаряше тежки думи, от които дни наред страдах. След такива моменти на гняв тя отсъстваше дълго от нашия дом и аз оставах с баща си, който беше умен, слаботелесен, горд човек. В приземния етаж на къщата имаше ателие, където правеше рамки за картини. Не обичаше да говори много, предпочиташе да работи, да чете книги, да гледа телевизия. Една вечер, когато майка ми се върна от дълго отсъствие и ми се стори, че ме обича, аз се осмелих да попитам родителите си защо не ме потърсиха до деветата ми година? Сега тя отново се огорчи, избухна в гняв и ми каза, че ако още веднъж ѝ задам този въпрос, по-добре е да се върна там, откъдето съм дошел! Разбрах, че не трябва да се интересувам повече от това, трябва да остане тайна за всички!... Все пак получих обещаното пиано и три пъти седмично, след заниманията в местното училище, започнах да ходя на частни уроци в София. Въпреки тази постигната моя мечта, не успях да разбера къде ми е по-добре: при моите родители или там, в Дома, където всички бяхме с обща съдба, имахме свобода да си играем и да говорим всичко, което сме чули или мислим. Тревогата ми от общуването с моите родители се превърна в страх, когато една сутрин баща ми каза: „Джони, искам да оправяш леглото ми и да напалиш печката, сега трябва да догоня ранния автобус!“ Докато оправях леглото му, ръката ми се пхна под възглавницата и напипах нещо твърдо. Измъкнах го бързо, видях, че е пистолет! Онемях и се разтреперих, защото не разбирах от какво се страхува баща ми, защо в нашата къща е нужно да има пистолет?... Вечерта, когато той се върна вкъщи, не посмях да попитам защо държи да узнае за оръжието. Но усетих, че страхът ми преминава с усещане за мир, който не се нуждае от самоотбрана... Скоро от родителите на мои съученици разбрах, че майка ми и баща ми са купили къщата след като са решили да ме вземат от Дома. Преселили се от София и искали да се знае, че те са моите родени майка и баща, с които живея от самото начало. Научих се да мълча, да изпълнявам всичко, което те искат от мен. Свикнах да не се противопоставям на тяхното мнение или да се оплаквам пред някого от тях. Научих се да говоря с най-спокойния и добър глас на сърцето си, за да не ги оскърбя... Въпреки това мое старание, близо три години след осиновяването ми, един ден, като се върнах от училище, чух как майка ми и баща ми се карат и взаимно се обвиняват. Мама се страхуваше, че ние ще я напуснем и тя ще остане съвсем сама; баща ми я обвиняваше, че не работи... Поисках да ги успокоя. Казах на мама, че аз никога няма да я оставя, ала тя взе багажа си, вече събран до вратата и

излезе от къщата. Беше след 22 часа. На следващия ден ни съобщиха, че е намерена в канавка по шосето за столицата. Блъсната била от камион, чийто шофьор навярно не е разбрал за инцидента... А все още не беше навършила 35 години. Няколко дни по-късно разбрах истината за нейните отсъствия: още 17 годишна тя е страдала от психично заболяване, съпроводено с чувство за страх от нереална заплаха. Почти същото заболяване измъчвало от детство и баща ми. Така те са се запознали в болницата, където били на лечение преди петнайсетина години и по-късно създали семейство. От един документ узнах, че не съм тяхно рождено дете, но разбрах, че са искали да имат дете, което да се грижи за тях в моменти на депресия... Щом прочетох истината изпитах силно желание да откроя родителите си – или поне рождената си майка. Но се отказах: ако тя не е изпитала подобно желание през изминалите години, защо трябва аз да се интересувам от нея?

Месеци след загубата на мама почувствах силни болки в цялото си тяло и най-вече в зъбите. Трябваше да започна лечение. Лекарят каза, че заболяването е от стреса в новото ми семейство. Уви, след година баща ми се разболя от мускулна дистрофия, изпадна в дълбока депресия и престана да работи. Тъй като няхахме пари, трябваше да започна работа в кухнята на малък столичен ресторант. Вече няхах време нито да пея, нито да свиря на пианото, но се надявах, че отново ще имам тази възможност в близките месеци. Една сутрин, преди да изляза от къщи, баща ми каза, че е повикал хора, които ще купят пианото ми. Усмехнах се с мъка. Като затворих врата, изпитах желание повече никога да не се върна при онзи, когото наричам свой баща. Но трябваше да се грижа за него: да пренасям дърва и да паля печката, да приготвям храна за нас двамата, да слушам тихо любимата си музика по радиото... Пистолетът под възглавницата му беше изчезнал. Вече не се страхувах от оръжието, но и няхах право да гостувам на хора от селото, нито да кажа каквото и да било за трудния характер на баща си. Един ден ме предупреди: „Ако чуя лоша дума за себе си, ще си намеря жена и ще те изпратя на квартира!“... Не се огорчих силно, защото мислех, че така ще ми бъде по-лесно. Като легнах в моята стая си спомних за жената, която ми беше казала, че Бог помага на всички хора в тежък период от живота им... Много исках да отида в Дома при децата, с които живях до десетата си година, но баща ми не разрешаваше; мисля, че се страхуваше да не узная истината за осиновяването, която аз вече знаех...

Пет години след смъртта на майка ми той е получил инсулт. Една вечер, като се върнах от работа, го намерих паднал пред леглото.

Извиках линейка. На следващия ден от болницата ми съобщиха, че е починал... Първо извиках: „Това е невъзможно! Господи, Ти Си виновен за всичко, какво ще правя съвсем сам? Нали ме обичаш?“ Плаках и се почувствах изгубен, сякаш потънал в дълбока вода, от която не мога да изляза, но прекъснах черната емоция и включих музика.

След пет дни беше деветнадесетия ми рожден ден. Вечерта в пощенската кутия намерих малка книжка с Евангелието на Йоан Богослов. Прочетох го от начало до край и изговорих на глас: „Прости ми, Господи, че Те обвиних за смъртта на баща си, той беше добър човек, а Ти Си по-добър от него!“ Съзнавах, че Бог наистина ме обича като ми подари дом, от където ще мога да тръгна към сцената. Знам, че един ден отново непременно ще пея и ще си купя пиано! Но преди това ще отида в дома за деца без родители, където бяха приятелите ми и ще им изпея песента за надеждата. Тя никога не би напуснала човека в трудни моменти, ако той се научи да се владее при изпитания. И ако иска да подари част от своята надежда на други хора, изгубили своята надежда.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10456>]